

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ἢ ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἄλλὰ δὲν ἐνόησε· διότι ἡ εἰδήσις περὶ τοῦ νυκτερινοῦ δυστυχήματος δὲν εἶχε φθάσῃ μέχρι τοῦ πύργου. Οἱ ὀλίγοι θεράποντες δὲν κατέβαινον εἰς τὴν πολίχνην, αἱ ἐπαύλειες ἦσαν μακράν, καὶ μόνῃ ἢ Τριανταφυλλιά ἤρχετο ἐξωθεν. Ἄλλ' ἡ δύστηνος κόρη δὲν ἔμελλε πλέον νὰ φαιδρῶνῃ διὰ τοῦ ἄσματος τῆς τὰ ψυχρὰ καὶ σιωπηλὰ τείχη τῆς γηραιᾶς ταύτης κατοικίας. Ἡ Ἀντωνία, ἥτις, ὡς ἐνθυμείσθῃ, εἶχε παραγγεῖλῃ εἰς τὴν μικρὰν νὰ μὴ μείνῃ πολὺ ἀργὰ εἰς τὸν χορὸν, βλέπουσα ὅτι ἡ κόρη δὲν ἤλθε τὴν ὀρισμένην ὥραν, ἐμειδίασε καὶ εἶπεν:

— Ὡς φαίνεται θὰ ἐλησμόνησε τὴν ὑπόσχεσίν τῆς ἢ Τριανταφυλλίτσα καὶ ἔμεινε πολὺ ἀργὰ εἰς τὸν χορὸν, δι' αὐτὸ ἤργησε νὰ ἔξυπνήσῃ.

Ἐν τῷ σταθμῷ ὁ Ῥοβέρτος οὐδὲν παρατηρήσας ὅτι προσεῖχον εἰς αὐτὸν οἱ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ σταθμοῦ περιπολοῦντες χωροφύλακες, ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ δίφρου, κατεβίβασε τὸν ὄδοιπορικὸν σάκκον τοῦ ἱλάρχου, ὅστις ἐπήδησε καὶ αὐτός, καὶ ἀρ' οὐ ἔδωκε τὸν ἵππον εἰς τινὰ ὑπάλληλον νὰ τον φυλάτῃ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σταθμοῦ. Τότε οἱ χωροφύλακες ἐξῆλθον καὶ περιεφέροντο ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας, καὶ ἐφαίνοντο ἔτοιμοι νὰ συλλάβωσι τὸν Ῥοβέρτον ἐὰν ἀπεπειράτο νὰ φύγῃ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἀπελθόντος τοῦ ἱλάρχου, ἀνέβη πάλιν ὁ Ῥοβέρτος εἰς τὸν δίφρον του καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὸν πύργον περίλυπος καὶ κατηφής. Οὐδὲ αὐτός ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του. Ἄλλ' αἱ ἐντυπώσεις τοῦ Ῥοβέρτου ἦσαν πρόσκαιροι, διότι ἡ τραγεῖα αὐτοῦ φύσις ἀντιδρῶσα ἐφυγάδευεν αὐτάς. Ὄθεν ἡ κατήφεια παρήλθε καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Ἴνα δὲ ἀποφύγῃ τὸ πικρὸν πλῆθος, δὲν ἐπανῆλθε διὰ τοῦ κέντρου τῆς πολίχνης, ἀλλὰ διὰ τῆς λεωφόρου τῆς περικυκλώσεως τὴν πολίχνην, ἥτις ἦτο καὶ ὁ περίπατος τῶν κατοίκων. Τὴν ὥραν δ' ἐκείνην ἦτο ἔρημος.

Ὅτε δ' ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς πολίχνης, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἀνέλθῃ τὸν γήλοπον ἐφ' οὗ ἔκειτο ὁ πύργος Κλαιρεφόν, διήλθε πρὸ τινος καπηλείου καὶ ἔξωθεν αὐτοῦ εἶδε συνηγμένους ἐργατικούς τινες ἀνθρώπους ἀκρωμένους τοῦ Τρεχανέμη, ὅστις ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν καθήμενος οἰνοβαρῆς καὶ ἐλεεινός, ἐδιηγείτο ἑκατοστὴν

ἤδη φορὰν διὰ φωνῆς πλαδαρᾶς καὶ μετὰ μελοδραματικῶν μορφασμῶν καὶ χειρονομιῶν τὸν θάνατον τῆς κόρης του.

Οὗτοι ἰδόντες τὸν Ῥοβέρτον παρελαύνοντα, ἠγέρθησαν καὶ ἐστάθησαν ἀποβλέποντες πρὸς αὐτὸν ἐχθρικῶς καὶ ἀπειλητικῶς.

— Νά τον, νά τον, ὁ φονιάς! ἀνεφώνησεν ὁ Τρεχανέμη καὶ ὀρμήσας προσεπάθει νὰ ἀρπάσῃ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου.

Ἄλλ' ὁ Ῥοβέρτος δι' ἐνὸς μαστίγματος ἐπὶ τῶν δακτύλων τοῦ λαθροθήρα ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἀποσύρῃ τὴν χεῖρα. Ἀπεχώρησε δὲ ὠρούμενος· ἀλλ' ἐνεκα τῆς μέθης παραπατήσας προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ δίφρου καὶ ἀνατραπείς κατέπεσε καὶ μικροῦ δεῖν κατεπατήθη ὑπὸ τοῦ τροχοῦ, ἀλλ' ὁ Ῥοβέρτος κύψας καὶ ἀρπάσας τὸν μέθυσον ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἐξεσφενδόνισεν αὐτὸν εἰς τὴν θύραν τοῦ καπηλείου. Ἐκεῖ δὲ κατακείμενος ἀνεκραύγασε:

— Ἀχ! ἐσκότωσε τὴν κόρη, τώρα θέλει νὰ σκοτώσῃ καὶ τὸν γεροπατέρα. Τρέξετε, παιδιὰ, βοηθάτέ με νὰ τον συλλάβωμεν καὶ νὰ τον παραδώσωμε ἔς τὴν δικαιοσύνη!..

Παρευθὺς ὁ Ῥοβέρτος περιεστοιχίσθη ὑπὸ ἀνθρώπων ἀγρίων τὴν ὄψιν ὑψούντων τὰς χεῖρας. Πρὸ τοῦ καπηλείου γυναϊκές τινες προσελθοῦσαι ἐκραυγάζον ὀξείας κραυγὰς, καὶ ἦδη διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀγορᾶς προσήρχετο ἐπικουρία εἰς τοὺς ἐπιτεθέντας.

Ὁ Τρεχανέμη ἀφρίζων ἐξ ὀργῆς καὶ μέθης ἐφώρμησεν αὐθις καὶ ἀπεπειράτο νὰ ἀναρρηχθῆ ἐπὶ τῆς ἔδρας τοῦ δίφρου. Ἄλλ' ὁ Ῥοβέρτος οὐδὲν πτοηθείς, ἠνάγκασε τὸν ἵππον του νὰ ἀνορθωθῆ ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, καὶ διὰ τῆς βάρβδου τῆς μαστίγος κατήνεγκε τοιαύτην πληγὴν κατὰ τοῦ λαθροθήρα, ὥστε καίτοι ἐφόρει πῖλον παχύτατον καὶ διὰ μαντήλιου δεδεμένον, κατεκυλίσθη ἀναίσθητος εἰς τὴν κόνιν τῆς ὁδοῦ.

Ταυτοχρόνως ὁ Φλέρης αἰφνης ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ δίφρου κραυγάζων πρὸς τοὺς ἐργάτας μετὰ φωνῆς ἀγρίας:

— Τί κάμνετε αὐτοῦ;... Σηκώστε τὸν ἀνθρώπον ἀπ' αὐτοῦ καὶ περιμένετε με...

Ἐπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ῥοβέρτον ἔθλιψε τὴν χεῖρά του ζωηρῶς καὶ εἶπε:

— Ἀπερισκέψια! μὴ περιφρονῆτε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ λαοῦ!... Φύγετε... μὴ χάνετε στιγμὴν! Ἐρχομαι ἀπὸ τὸν πύργον ὅπου ἐπῆγα νὰ σας δώσω εἰδήσιν... Ἄλλὰ καὶ ἡ ἀδελφὴ σας καὶ ἡ θεῖα σας τὰ ἔμαθον ὅλα... Καὶ θὰ σας πείσουν...

— Μὰ τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Ῥοβέρτος, ἀποβάλλων τὴν ἡρεμίαν του... Μήπως ἔχω νὰ κάμω μὲ μουρλοὺς ἀνθρώπους;

Ὁ γραμματεὺς ἀπέβλεψε σοβαρῶς πρὸς τὸν Ῥοβέρτον καὶ περίλυπος εἶπε:

— Ἡ Τριανταφυλίτσα... τὴν ἐσκότωσαν τὴν νύκτα... Καὶ κατηγοροῦν ὑμᾶς... Μὴ κάθεσθε καὶ συζητήτε... Ἐξασφαλισθήτε πρῶτα... Φύγετε, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀσφαλέςτατον.

— Μὰ αὐτὴ εἶνε ἀτιμία! ἀνεφώνησεν ὁ Ῥοβέρτος ἀγανακτῶν.

— Πηγαίνετε κλεισθήτε εἰς τὸν πύργον πρὸς Θεοῦ! ἀνεφώνησεν ὁ Φλέρης ἀγωνιῶν καὶ δεικνύων τὰ κύματα τοῦ ἐπερχομένου ὄχλου, καὶ ἐπληξεν διὰ τῆς παλάμης τὴν πλευρὰν τοῦ ἵππου, ὅστις παραχορῆμα ἐξεκίνησεν ὡς ἀστραπή.

Καὶ ὁ μὲν δίφρος μετὰ τοῦ Ῥοβέρτου ἐγένετο ἀφαντος, ὁ δὲ διπρόσωπος Φλέρης οὐδὲν προσέχων εἰς τὸ συμπεκνούμενον πλῆθος, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐν ὁδῷ Ἀγορᾶς οἰκίαν.

Ἦτο ὥρα ἐνδεκάτη· ὥστε οἱ πράκτορες τοῦ Καρβαγὰν εἶχον καιρὸν νὰ παρασκευάσωσι τὰ πράγματα ὅπως αὐτοὶ ἐπεθύμουν. Τὸ δίκτυον, ὅπερ περιέκλειεν ἤδη τὸν Ῥοβέρτον Κλαιρεφόν ἐν τοῖς δολίοις αὐτοῦ βρόχοις, καθίστατο ὥρα τῆς ὥρας ἰσχυρότερον, καὶ ὅσον ὁ ἀτυχῆς συλληφθεὶς ἔμελλε νὰ ἀντισταθῆ, τοσοῦτον μᾶλλον ἔμελλε νὰ περικλεισθῆ ἐν τῷ δικτύῳ.

II'

ΑΡΧΗ ΘΑΙΝΩΝ

Ὁ Γεώργιος διελθὼν νύκτα ταρραχῶδη καὶ ἀτυπος καὶ ἀγωνιῶν, ἀπεφάσισε νὰ διευθετήσῃ ὀριστικῶς μετὰ τοῦ πατρὸς του τὸ ζήτημα τῆς ἀποδημίας του. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ φαντασθῆ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ διαβίωσῃ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, ἔνθα τὰ πάντα ἦσαν εἰς αὐτὸν αἰτία ταρραχῆς καὶ ὀδύνης.

Ἐξελθὼν τοῦ δωματίου τοῦ συνήντησεν ἐπὶ τῆς κλίμακος τὴν ὑπηρετρίαν, ἥτις εἶπε πρὸς αὐτὸν μετ' ὑπερβαλλούσης θλίψεως.

— Ἀχ! κύριε Γεώργιε, δὲν το ἔξευρετε δά! Τὸ παλληκάρι τοῦ πύργου τὴν ἐσκότωσε τὴν Τριανταφυλλίαν τοῦ μάρπα Τρεχανέμη!...

Ὁ Γεώργιος ἐστάθη ἀκίνητος, νομίσας ὅτι ἡ νεανίς παρεφρόνησεν. Ἐκείνη δὲ ὑπέλαθε:

— Μάλιστα, κύριε Γεώργιε, μάλιστα! ὁ γραμματεὺς τοῦ εἰρηνοδικείου εἶνε αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατέρα σας καὶ του λέγει τὰ νέα. Ὁλος ὁ κόσμος εἶναι ἄνω κάτω!

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Γεώργιος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, διότι μικροῦ δεῖν κατέπεσεν. Ὑπόπτεισε δὲ εὐθὺς ὅτι, ἐὰν ὁ Ῥοβέρτος κατηγορηθῆται, τὴν κατηγορίαν ταύτην οὐδεὶς ἄλλος ἦτο πιθανὸν νὰ ὑποστηρίξῃ ἢ ὁ Καρβαγὰν, καὶ ἠσθάνθη ψυχος παγερόν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἐνόμισε δὲ ὅτι ἤκουσε ἐξερχομένην ἐκ τοῦ δωματίου του, ὅπερ ἦτο καὶ τῆς μητρὸς του ἄλλοτε, τὴν φωνὴν τῆς ψυχορραγούσης μητρὸς του, λέγουσαν τοὺς ὑστάτους αὐτῆς λόγους: «Προσπάθησε νὰ εἰσαι καλὸς καὶ φιλόανθρωπος». Ἐστράφη βιαίως νομίσας ὅτι θὰ ἴδῃ ὀπισθὲν του ἱσταμένην τὴν μακαρίτιδα μητέρα του, ἀλλ' εἶδεν ὅτι ἦτο μόνος καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐψιθύρισε: «Ἡσυχασε, ποθεινοτάτη μου μητέρα, καὶ θὰ ὑπακούσω εἰς τὴν ἐντολήν σου. Ἐν ᾧ δὲ τὴν νύκτα εἶχεν ἀ-

ποφασίση νὰ ἀποδημήσῃ, ἤδη ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ.

Ἐπορεύθη λοιπὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς του σχηματίσας μειδιῶν τὸ πρόσωπόν του. Εὗρε δὲ τὸν Φλέρην, ὅστις ἐν ᾧ ἐλάλει ζωηρῶς, ἀμα ἰδὼν τὸν Γεώργιον ἐσιώπησεν ἀμηχανῶν.

— Λοιπὸν! εἶπεν ὁ Καρβαγὰν περιχαρῆς ἐρχόμενος εἰς προὔπαντησιν τοῦ υἱοῦ του, ἔμαθες τὰ νέα; τὴν ἔπαθαν οἱ φίλοι 'ς τὰ γερὰ, ποῦ δὲν ἐκαταδέχοντο νὰ γυρίσουν νὰ μας ἰδοῦν!

— Τὰ ἔμαθα! εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Ἐ; τί λέγεις λοιπὸν;

— Τί λέγει ἡ ἀνάκρισις;

— Εἶνε ἄνω κάτω καὶ δὲν εἰξεύρει τί ν' ἀποφασίση· διότι ἀφ' ἐνός μὲν εἶνε πεπεισμένος περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ῥοβέρτου ἐκ διαφόρων τεκμηρίων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀμφιβάλλει ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὸν ἀμειψτον βίον του καὶ τὸ ἐντιμον παρελθόν του. Ἀλλὰ ὁ ἀνακριτὴς εἶνε ἄνθρωπος τοῦ κόμματος καὶ θέλει καὶ καλὰ νὰ τον χαντακώσῃ τὸν παλληκαρᾶ! Ὁ λαὸς εἶνε ἄνω κάτω, τὰ πνεύματα εἶνε ἐξημμένα, καὶ μάλιστα ἔμαθα, ὅτι πρόκειται νὰ γίνῃ αὐριον διαδήλωσις. Ἐγὼ κατὰ καθῆκον ἐμήνησα καὶ εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ εἰς τὴν μοιραρχίαν ὅτι, ἂν δὲν τον συλλάβουν ἀπόψε, δὲν ἐγγυῶμαι τί εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ αὐριον.

— Τὸ καλλίτερον διὰ τὸν Ῥοβέρτον θὰ ἦτο νὰ φύγῃ ὅσῳ ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς, εἶπεν ὁ Φλέρης μετὰ συστολῆς. Ὁταν λείψῃ ἀπὸ τὴν μέσσην, ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἡσυχάσῃ. Καὶ ἴσα ἴσα ἠθέλησε νὰ πείσω τὰς κυρίας τοῦ πύργου ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ συμφέρον των. Ἀλλὰ πρὶν προφθάσω νὰ τελειώσω τὸν λόγον μου, ἡ δεσποινὶς Ἀντωνία ἐσηκώθη κατακίτρινη καὶ μου ἔρριψε κάτι ματιὰς σὰν πιστολιὰς καὶ ἐφώναξε: «Ποτέ! Τὸ νὰ φύγῃ εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ὁμολογῇ ὅτι εἶνε ἔνοχος... Τὸ εἰξεύρομεν πόθεν προέρχεται αὐτὴ ἡ συκοφαντία... ἀλλὰ ἡμεῖς θὰ τὴν ἐξουδετερώσωμεν!» Ἐδείκνυε δὲ φανερὰ τὸν κύριον δῆμαρχον καὶ ἴσως ὀλίγον τι καὶ ἐμέ..

Ἐπέδειξα εἰς αὐτὰς ὅτι ὁ ἐξημμένος λαὸς δυνατὸν νὰ μετέλθῃ καὶ βιαιοπραγίας κατὰ τοῦ πύργου... Ἀλλὰ πρὶν προφθάσω νὰ τελειώσω τὸν λόγον μου νὰ καὶ βλέπω τὴν γεροντοκόρη Σαιμῶν καὶ πηδᾶ κατακόκκινη σὰν τὴ φωτιά: «Ἄς κοπιᾶσουν! Θὰ ἐφευρεθοῦν δὲ μερικά ὄπλα, καὶ θὰ ἰδοῦν οἱ παλληκαράδες ὅτι αἱ γυναῖκες τοῦ πύργου εἶνε ἄνδρες!...» Ὁ μαρκήσιος ἦτο κλειστὸς εἰς τὸ πურγάκι του σὰν κουκουβάγια καὶ κατεγίνετο νὰ βρωμίζῃ τὸν ἀέρα μὲ τὰς χημικὰς του σκευασίας. Ἄν τον ἔβλεπα αὐτὸν θὰ μὲ ἐνόει καλλίτερα μὲ ὄλην του τὴν βλακειάν καὶ ἴσως θὰ ἔπειθε τὰς γυναῖκας νὰ μὴ πρκαφῆρωνται τόσο πολύ.

— Αἱ γυναῖκες ὠμίλησαν ὅπως ἔπρεπεν, εἶπεν ὁ Γεώργιος μετὰ πρᾶξιτος. Καὶ ἡ μὲν θεὸς πολὺ καλὰ κάμνει καὶ ὑπερασπίζει τὸν ἀνεψιὸν της, ἡ δὲ δεσποινὶς Ἀντωνία εἶπεν ὀρθότατα ὅτι ὁ

φεύγων ὁμολογεῖ τὴν ἐνοχὴν του, καὶ ὁ Ῥοβέρτος βέβαια ἔχει σκοπὸν νὰ ὑπερσπισθῇ, ἔχει ἴσως καὶ ἀποδειξίς νὰ ὑποβάλῃ... Μάλιστα ἐὰν δυνήθῃ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἦτο ἀλλοῦ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ φόνου, ἀπαλλάσσεται πάσης κατηγορίας.. Τίς οἶδε ἐὰν δὲν καταφύγῃ εἰς τὸ μέσον τοῦτο;

— Καὶ δὲν κάμνει ὁ τι θέλῃ! εἶπεν ὁ Καρβαγὰν δυσαρεστηθεὶς, διότι ὁ υἱὸς του ἐφρίνετο ἀντιτασσόμενος κατὰ τῶν σχεδίων του.

— Ἀλλά, πατέρα μου, εἰσθε τάχα βέβαιος;...

— Μήπως ἔχεις σκοπὸν νὰ γίνῃς συνήγορός του;

— Μήπως ἔχετε σκοπὸν νὰ γίνετε σεῖς ὁ κατήγορός του;

— Ὁχι, βέβαια! ὑπέλαβεν ὁ Φλέρης θέλων νὰ τους συνδιαλλάξῃ ὁ πατὴρ σας, κύριε Γεώργιε, δὲν το κάμνει αὐτό;... Καὶ πρὸς τί τάχα; Ὁ κύριος δῆμαρχος, καθὼς ἔξευρετε, πάντοτε φροντίζει διὰ τὸ κοινὸν καλόν... Ἐνώπιόν σας ὁμιλοῦμεν ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ ἐξετάζοντες τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ... Πιστεύσατε, κύριε Γεώργιε, ὅτι ἐὰν ὁ κύριος Καρβαγὰν ἠδύνατο νὰ σκεπασθῇ τὴν ὑπόθεσιν, θὰ το ἔκαμνε μετὰ χαρᾶς... Διότι νὰ μὲν εἶνε ἐχθρὸς τοῦ Κλαϊρεφόν, τὸν πολεμῆ πολιτικῶς καὶ ἐμπορικῶς... ἀλλὰ θὰ ἀνεχθῆ ποτε νὰ ὠφελῆθῃ ἐκ τοιούτου δυστυχήματος;... οὐδὲ κατὰ διανοίαν κἄν... Καὶ ὅμως δὲν θὰ ἦτο ἄρα γε νόμιμον τὸ τοιούτον; Μήπως οἱ ἀντίπαλοί του δὲν του ἔκαμαν χειρότερα;... Χθὲς ἐσπέρας καὶ σεῖς ὁ ἴδιός το εἶδετε ὀλοφάνερα πῶς μας προεκάλεσαν! Ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ ἀποδείξωμεν τὴν ἀθώτητα τοῦ ἐλεεινοῦ αὐτοῦ νέου, νὰ εἰσθε βεβαίος, κύριε Γεώργιε, ὅτι θὰ το ἐκάμναμεν... Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία... Βλέπετε τὸ ἐγκλημα τοῦτο εἶνε τὸ ἔσχατον ἐπιχείρημα τῆς οἰκτρᾶς ταύτης οἰκογενείας, ἡ ὁποία ἀπὸ τριακονταετίας ὁλονὲν καταρρέει... Ὅταν ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σας συναντήσω ἐδῶ κατὰ πρῶτον, ἐγίνατε μάρτυς αὐτόπτης μιᾶς ἐκ τῶν συνήθων βιαιοπραγιῶν τοῦ ἐλεεινοῦ αὐτοῦ νέου... Ἐνθυμεῖσθε τί σας εἶπα τότε χωρὶς νὰ εἰξεύρω ὅτι θὰ ἀληθεύσῃ ἡ προφητεία μου τόσο ταχέως; Σᾶς εἶπα ὅτι ἤλθετε ἀκριβῶς ἐπάνω εἰς τὴν ὄραν, διὰ νὰ παρευρεθῆτε κατὰ τὴν τελευταίαν φάσιν τοῦ ἀγῶνος τοῦ μεταξὺ τοῦ Κλαϊρεφόν καὶ τοῦ κυρίου πατρὸς σας... Λοιπὸν ὁ ἀγὼν εἶνε ἐν τῷ τελειοῦσθαι ἡ μᾶλλον ἔληξεν ἐν τῷ βορβόρῳ καὶ τῷ αἵματι.

— Καὶ ἡμεῖς δὲν πταίομεν καθόλου! ὑπέλαβε ταχέως ὁ Καρβαγὰν, οὐτινος τὰ νεῦρα ἐξηρέθησεν ἡ δημαγωγικὴ δημογορία τοῦ Φλέρη... Ὅσον τὸν διάβολον! Ἄς πᾶ νὰ χαθοῦν!... Δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ χαλάσω τὸ συκῶτι μου δι' αὐτούς... Ἄν ἤμουν ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν των θαρρεῖς τάχα ὅτι θὰ με ἀφιναν νὰ ἀγιάσω!

Καὶ λαβὼν τὸν πῖλόν του ἀπέβλεψε πρὸς τὸν Φλέρην καὶ εἶπε:

— Φλέρη, θὰ πάγω ὡς τὸ δημαρχεῖον, ἔλα καὶ ἐκεῖ θὰ μ' εὔρης.

— Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζί σας, πατέρα, ἂν δὲν σας ἐνοχλῶ. Εἶμαι περιεργὸς νὰ ἰδῶ τὴν φυσιογνωμίαν τῆς πόλεως.

— Ἄ! ἄ! ἀθάνατέ μου! ἔλα ἂν εὐαρεστῆσαι... Καὶ ἔπειτα τίς οἶδε, εἶσαι τῆς τέχνης καὶ εἰμπορεῖς ἴσως νὰ μας δώσης καμμίαν καλὴν συμβουλήν.

— Ἄν τύχῃ περίστασις, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Γεώργιος, νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ λείψω.

Καὶ ἀκολουθῶν τὸν πατέρα του καὶ τὸν γραμματέα ἐξῆλθε.

Ἐν τῷ πύργῳ Κλαϊρεφόν μετὰ τὴν πρῶτην ταραχὴν ἐπῆλθεν ἡ σκέψις. Συνηγμένοι ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ ἡ θεία Ἰσαβέλλα, ὁ Ῥοβέρτος καὶ ἡ Ἀντωνία συνεσκέπτοντο. Αἱ διαβεβαιώσεις τοῦ Φλέρη καὶ αἱ διαδηλώσεις αἱ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἦσαν βεβαίως λίαν σημαντικαί. Ὁ γηραιὸς Βερνάνδος ἀποσταλεῖς εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἐπανῆλθε κομιζων τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῶν θρυλουμένων. Ἡ Τριανταφυλλιά ἦτο νεκρὰ καὶ ὁ Ῥοβέρτος κατηγορεῖτο ὅτι τὴν ἐφόνευσε. Τὰ πράγματα ἦσαν εὐκρινέστατα. Ὁ Ῥοβέρτος ἀναπολῶν τὰ συμβάντα τῆς παρελθούσης νυκτὸς ἔβλεπεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ἡ μόνη αἰτία τοῦ θανάτου τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος, διότι αὐτὸς τὴν ἐκράτησε μέχρι βαθείας νυκτὸς, ἐν ᾧ ἐκείνη τον παρεκάλει νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ: «Ἀφήστέ με νὰ πηγαίνω τώρα διὰ νὰ μὴν ἀργήσω, διότι αὐριον πρῶτ' πρῶτ' θὰ με περιμένῃ ἡ ἀδελφὴ σας καὶ θὰ με μαλώσῃ...» Καὶ ἂν τὴν ἀφινε τότε, αἱ ὁδοὶ ἦσαν μεστὰι ἀνθρώπων ἐπανερχομένων ἐκ τοῦ χοροῦ, καὶ θὰ εἶχε συντροφίαν μέχρι τῆς κατοικίας της, καὶ ἦδη ἀντὶ νὰ κοιμᾶται ψυχρὰ καὶ ἀφρονος, θὰ ἐτραγῶδει ἀκόμη ζωηρὰ καὶ περιχαρῆς!

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπλήσθησαν δακρύων καὶ ὁ νέος οὗτος ὁ τοσοῦτον ζωηρὸς καὶ ῥωμαλέος κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν ὡς μικρὸν παιδίον.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα καὶ ἡ Ἀντωνία ἔβλεπον αὐτὸν ἔντρομοι, διανοούμενοι ὅτι, ἀφ' οὗ περιῆλθεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦ νὰ θρηνῆ μετὰ τοσαύτης ἀγωνίας, βεβαίως θὰ ἠσθάνετο σποδρὰς τούψης συνειδότος. Ἡ Ἀντωνία ἠθέλε νὰ τον ἐρωτήσῃ, ἀλλ' ἐνδύμχος αἰδῶς ἀνέστελλε τὰς ἐρωτήσεις ἐπὶ τῶν χειλέων της. Τί ἄρα γε ὑπῆρχε μεταξύ τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τῆς Τριανταφυλλιάς. Ἐρωτικὴ τις ὑπόθεσις γεννηθεῖσα ἐν τῷ χορῷ καὶ διακοπεῖσα ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας ἀντιπάλου τινός; Πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ πράγματος καὶ εὐρεσιν τῆς ἀληθείας θὰ ἦτο ἐπάναγκες νὰ ἐρωτηθῇ ὁ Ῥοβέρτος καὶ νὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἐξηγηθῇ. Ἀλλ' αὐτὸς ἐρωτώμενος δὲν ἀπεκρίνετο εὐκρινῶς, ἀλλὰ δι' ἀορίστων καὶ ἀσαφῶν λόγων, ἐν ᾧ ἀπρητεῖτο ἀκριβεία. Ἰσως ὅμως ἡ θεία Ἰσαβέλλα ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας της ἠθέλε καταρθῶσῃ νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῶν χειλέων του τὴν ἀλήθειαν, ὥστε ἐν γνώσει νὰ ζητήσῃ καὶ εὕρωσι ποῖον μέσον θὰ ἦτο συντελεστικώτερον εἰς τὴν ὑπεράσπισιν.

Ἦτο δὲ τῶν ἀδυνάτων νὰ μὴ ἀποδειχθῆ ταχέως ἢ πλάνη διὰ τῆς ὀξυδερκείας τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς. Ἡ κοινὴ δὲ γνώμη ἢ κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Φλέρη πνέουσα μένεα ἐναντίον τοῦ Ῥοβέρτου, ἀναμφιβόλως εἶχεν ἀποπλανηθῆ. Τίς δὲ ὁ ἀποπλανήσας αὐτήν, δὲν ἦτο δύσκολον νὰ μαντεύσῃ τις. Ἐφαίνετο προδήλως ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ ὁ δάκτυλος τοῦ Καρβαγάν. Προκληθεὶς χθὲς τὴν νύκτα, παρρηθὺς καὶ ἀνταπέδωκε τὴν προσβολήν, καθὼ ἀνὴρ δραστηριώτατος.

Πρῶτη φροντίς ὑπῆρξε νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ὁ γηραιὸς μαρκήσιος.

— Νὰ τὸν πάμε εἰς τὸ κτήμα μου, εἶπεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα.

Ἄλλ' ἡ Ἀντωνία ἤτις ἀείποτε διεκρίνετο ἐπὶ συνέσει καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ ἀπεκρίθη :

— Ὅχι, θείτσα μου, προτιμότερον εἶναι νὰ μείνῃ ἐδῶ, ἀρκεῖ ἡμεῖς νὰ προσέχωμεν μὴ μας φύγῃ λόγος. Ἐφημερίδας δὲν ἀναγινώσκει, ποτὲ δὲν ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ χημικὸν ἐργαστήριόν του, ὥστε ὁ τι δῆποτε ἂν συμβῆ, αὐτὸς θὰ εἶνε ἡσυχος. Ἐδῶ νὰ μείνῃ, θείτσα μου, ἐδῶ ...

Καὶ οἱ τρεῖς δὲ καθήμενοι ἀνέμενον ἀγωνιῶντες, καὶ τρόπον τινὰ ἐρωτῶντες τὴν ὁδὸν περὶ τοῦ ἐπικρεμαμένου κινδύνου. Ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς δὲ τῆς θείας Ἰσαβέλλας ἐξήστραπτε μόλις συγκρατούμενη ἐπιθυμία τῆς διὰ παντὸς τρόπου ἀντιστάσεως.

Καθ' ἐκάστην περὶ ὧραν τετάρτην μετὰ μεσημβρίαν, μετρίαζομένου τοῦ καύσωνος, ἐσυνήθιζεν ὁ γηραιὸς μαρκήσιος νὰ καταβαίνει εἰς τὸν κῆπον μετὰ τῆς θυγατρὸς του καὶ νὰ περιπατῆ ὀλίγην ὥραν. Συνήθως ἡ Ἀντωνία προελάμβανε τὸν γέροντα, ἀλλὰ σήμερον ἕνεκα τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ πυρετοῦ τοῦ κατέχοντος ὄλον τὸν πύργον, ἐλησμόνησαν τὸν γέροντα, ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ προέβη μέχρι τῆς Ἀντωνίας ἀπαρατήρητος. Ἐπιθεὶς δὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς κόρης, εἶπε μειδίων :

— Ἐπρεπε λοιπὸν σήμερον νὰ ἔλθω ἐγὼ εἰς ἀναζήτησιν τῆς Ἀντιγόνης μου ;

[Ἐπεταί συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΝΣ'

Εἰς τὴν ἐπερώτησιν ταύτην ὁ Λουδοβίκος ἐφρικίασε καὶ ἡμιγέρθη.

Ἐπίστευσαν πρὸς στιγμήν ὅτι ἔμελλε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ἐπανάπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του καὶ ἔμεινε σιωπηλός.

— Δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν, εἶπεν αὐτῷ ὁ

πρόεδρος, ὅτι καταδικάζετε αὐτὸς ἑαυτὸν διὰ τῆς σιωπῆς σας ; Δὲν ἔχετε λοιπὸν οἶκτον πρὸς τὴν εὐγενῆ νεάνίδα, ἢ ὅποια ἔχει πεποιθήσιν πρὸς ὑμᾶς, δὲν ἀμφιβάλει δὲ οὐδὲως περὶ τοῦ ἔρωτός σας ; Ἐὰν τὴν ἀγαπᾶτε, πῶς ἔχετε τὸ φοβερὸν θάρος νὰ ἐπιμένετε εἰς τὸ νὰ μὴ ἀνομολογήτε σφάλμα, τὸ ὅποιον θὰ σᾶς συνεχῶρει, εἶμαι βέβαιος ;

Ἐπῆλθε μικρὰ σιωπῆ.

Οἱ τε ἔνορκοι καὶ τὸ κοινὸν ἦσαν συγκινημένοι.

Ὁ Ναβὰβ ἀπέμασσε τὰ δάκρυά του.

— Λάβετε μίαν γενναίαν ἀπόφασιν Λεκὸκ, ἐπ' ἀνέλαθεν ὁ ἀξιὸς δικαστής. Εἰπέτε μας ὅτι ἐγνωρίσατε ἄλλοτε τὴν Μαρίαν Φασίτ, ὅτι τὸ μοιραῖον σᾶς ὠδήγησεν εἰς τὸ περίπτερον τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ, ὅτι ὑπεκύψατε εἰς παραφορὰν θυμοῦ, καὶ ὅτι δὲν προεμελετήσατε τὸ κακούργημα. Οἱ κύριοι ἔνορκοι καὶ τὸ δικαστήριον θὰ λάθωσιν ὑπ' ὄψει τὴν εἰλικρίνειάν σας. Μὴ ἐπιμένετε ὅμως νὰ ὑποστηρίξετε ψεῦδος, τὸ ὅποιον σᾶς καταστρέφει. Ὅμιλήσατε ! ἡ μνηστή σας δι' ἐμοῦ σᾶς καθικετεύει πρὸς τοῦτο.

Τὴν φορὰν ἔτι ταύτην ὁ κατηγορούμενος ἠνέφξε τὸ στόμα ὡς ἵνα ἀφήσῃ νὰ ἐξέλθῃ μία ὁμολογία, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ συνήντησαν τοὺς δακρυβρέκτους τῆς Θερεσίας, καὶ ἐπαναπίπτων βιαίως πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐψέλλισεν :

— Ὅχι ... ὄχι ... δὲν δύναμαι ... δὲν δύναμαι ...

Ἡ δεσποινὶς Λεκὸντ ἐκλονίσθη, εἰς κλητῆρ τὴν ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ὑπεστήριξεν ἵνα τὴν ὀδηγήσῃ διὰ μέσου τοῦ φρικιῶντος πλήθους.

Ὁ πρόεδρος περιέμενε νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης, καὶ εἶπεν αὐστηρῶς :

— Κατηγορούμενε, ἔχετε τίποτε ἄλλο νὰ προσθέσετε πρὸς ὑπεράσπισίν σας ;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ, χωρὶς νὰ ἐγερθῆ.

— Ἡ συζήτησις ἔληξεν. Ἐχει τὸν λόγον ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς.

Αἱ λέξεις αὗται ἀντήχησαν ὡς ἤχος θανάτου.

Ἐκαστος ἠνῆνοίε ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦτο ἀπολωλός.

Ἀπαξιῶν τὸ ὑπὸ τοῦ προέδρου ὑποδεικνυόμενον αὐτῷ μέσον τῆς σωτηρίας, ὑπέγραψεν ὁ ἴδιος τὴν καταδικήν του.

Τὸ ἔργον τοῦ Εἰσαγγελέως ἦτο εὐχερές, ἐξετέλεσε δ' αὐτὸ μετ' ἐπιδεξίου μετριότητος.

Ὅμιλησε περὶ τῶν καλῶν προηγουμένων τοῦ κατηγορουμένου, περὶ τῶν ἀμφιβολιῶν, ἃς ἠδύνατο νὰ γεννήσῃ σκοτεινὰ σημεῖα τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι πρῶτος αὐτὸς θὰ ἐξητεῖτο τὴν ἐλάφρυνσιν τῆς ποινῆς, ἐὰν ὁ Λουδοβίκος προέβαινε εἰς ὁμολογίαν δυναμένην νὰ ἐλαφρύνῃ τὸ ἔγκλημά του. Εἶτα, μετὰ τὸ ἀμερόληπτον τοῦτο προοίμιον, ἐξήτασε τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης τὰς πολλὰς κατὰ τοῦ Λεκὸκ ἐνδείξεις, συνηρολόγησεν αὐτὰς διὰ σειράς σοβαρῶν συμπερασμάτων, καὶ κατέληξεν εἰς τὸ νὰ

ἀποδείξῃ ὅτι μόνος ὁ Λεκὸκ ἠδύνατο νὰ εἶνε ὁ αὐτουργὸς τοῦ διπλοῦ φόνου τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

— Ἀναμφιβόλως, κύριοι, εἶπε καταλήγων, εἶνε λυπηρὸν ὅτι δὲν ἐξηκριβώθη τὸ ὠθήσαν τὸν κατηγορούμενον νὰ φονεύσῃ αἷτιον, ἀλλ' ὅτι δῆποτε καὶ ἂν τὸ αἷτιον τοῦτο, καὶ ἐὰν ἡ ἐκδίκησις, ἢ ζηλοτυπία, ἢ ὁ φόβος, μὴ ἀπωλέσῃ τὰς ὠφελείας πλουσίου συνοικεσίου, ὄπισσαν τὸν βραχιόνα τοῦ Λουδοβίκου Λεκὸκ, ὁ φονεὺς μιᾶς γυναικὸς καὶ ἐνὸς γέροντος δὲν εἶνε ἀξιὸς τοῦ οἴκτου σας. Ἐὰν δὲ ἡ ὑπεράσπισις σᾶς ὑπεθυμίζῃ ὅτι στοιχεῖα τινὰ ἐλλείπουσιν ἐκ τῆς κατηγορίας, ὅτι ἡ ταυτότης ἐνὸς τῶν θυμάτων δὲν ἐξηκριβώθη ἀρκούντως, ὅτι ὁ κωφάλαλος, συνένοχος ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιπαραστῆ μετὰ τοῦ κυρίου αὐτουργοῦ, ὑμεῖς δὲν πρέπει νὰ σταματήσετε εἰς τὰς ἐνστάσεις ταύτας, αἰτινες οὐδὲως μεταβάλλουσι τὴν οὐσίαν τῆς δίκης. Μὴ συμβουλευθῆτε ἢ τὴν ἰδίαν ὑμῶν συνείδησιν, καὶ θέλετε συμφωνήσῃ μετ' ἐμοῦ, ὅτι ἡ κοινωνία διατρέχει κίνδυνον ἐὰν οἱ ἔνοχοι διαφεύγῃσι τὰς καταδιώξεις τοῦ νόμου, διότι λυπηραὶ περιστάσεις ὑστέρησαν τὴν δικαιοσύνην ἐνὸς μάρτυρος τῆς κατηγορίας ἢ μιᾶς πληροφορίας. Δὲν θὰ ἐπιτρέψετε νὰ μείνῃ ὄλως ἀτιμώρητον ἐν τῶν μεγαλειτέρων κακούργημάτων, ἅτινα ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἐνέπλησαν τρόμου τοὺς Παρισίους, καὶ οὐδὲως θέλετε φανῆ ἐπιεικεῖς πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν.

Φρικίασις κατέλαβε τοὺς παρεστῶτας.

Τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐνόχου ἐζήτει ὁ Εἰσαγγελεὺς.

Μόνος ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ ἔμενε ἀπαθής, μόνος αὐτὸς δὲν ἐφρικίασεν ὑπὸ τὴν ἐκδικὸν ταύτην φωνήν.

ἠνῆνοίε ὅτι τὸ πᾶν δι' αὐτὸν εἶχε τελειώσει, καὶ ἀπεκδέχετο ἐκ τῶν προτέρων τὴν καταδικήν του.

Ἡ συγκίνησις δὲν εἶχεν ἔτι κατευνασθῆ ὅτε ἠγέρθη ὁ συνήγορος.

Ὁ δικηγόρος τῆς ὑπερασπίσεως ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς ἐπίσης δεξιὸς καὶ εὐγλωττος.

Ἀπένειμεν εὐχαριστίας εἰς τὴν εὐθύτητα τῆς Εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς καὶ εἰς τὸ ἀμερόληπτον τοῦ προέδρου. Εἶτα, εἰσελθὼν εἰς τὴν οὐσίαν, κατέδειξε τὰς ἀπιθανότητας καὶ τὰ χάσματα τῆς κατηγορίας.

ἠρώτησε τί συμφέρον ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἄνθρωπος εἰς τὴν θέσιν, εἰς ἣν εὐρίσκειτο ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ ὅπως διατρέξῃ τὸν κίνδυνον τῆς θανατικῆς ποινῆς, καὶ ἂν ἔτι ὑποτεθῆ ὅτι ἤθελε ν' ἀπαλλαχθῆ μιᾶς ἐρωμένης καὶ ἐνὸς ἀντεραστοῦ.

Ἐπενθύμισεν ὅτι οὐδεὶς ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐγίνωσκε οὔτε τὸν κύριον Λερέ οὔτε τὴν Μαρίαν Φασίτ.

Κατέδειξε τὸ ἀσυνάρτητον τῶν καταγγελιῶν, αἰτινες εὐρίσκοντο εἰς ἀντίφασιν, ἀφοῦ διετεινοντο ἐξ ἐνός ὅτι ὁ Λεκὸκ ἐπληξε τὰ δύο θύματα, διότι συνέλαβεν αὐτὰ ὁμοῦ, καὶ ἐξ ἄλλου ὅτι